

har jo den høje Regering i alt Fald for en stor Del arvet efter tidligere Højre-regeringer, og de ere vist ikke saa rare at løbe Panden imod. Men faktisk er det dog, at der ikke kan etableres en Forhandling mellem Regeringens Repræsentanter og Organisationerne. Den højtærede Finansminister sagde, at Organisationerne ere hørte, og forklarede os, hvorledes man havde spurgt Organisationerne, om de havde mere at forebringe, og om de saa vilde komme med det. Men en Ting er at faa Lov til at stikke et ærbødigt Andragende ind i Brevkassen uden at risikere at blive smidt ned ad Trapperne, en anden Ting er at komme ind ved selve det grønne Bord og motivere sine Ønsker, høre paa og gøre Indvendinger mod de Grunde, der anføres mod disse Ønskers Opfyldelse, og gøre et Forsøg paa at paavise det mere eller mindre holdbare i disse Grunde eller eventuelt at hente Stof til overfor sine Mandanter at bevise, at deres Ønsker ikke kunne opfyldes. At blive hørt paa den Maade, den ærede Finansminister forklarede, er, synes jeg, ligesom at faa Lov til at lugte til Stegen paa Trappegangen. Derimod at komme ind og være med til at forhandle er som at komme med ind i selve Spisestuen og faa sin Del af Stegen.

Den højtærede Finansminister har forstaaet mig ganske rigtigt, naar han forudsætter, at man skulde slutte Overenskomst med Organisationerne paa Aaremaal og Opsigelse. Den højtærede Minister anførte herimod, at man i saa Tilfælde maatte komme til Rigsdagen og sige: Her er en Overenskomst, den maa tages, som den er, der er ikke noget at gøre ved dens Enkeltheder; hvis vi ikke tage den, som den er, have vi Strejken. Den højtærede Minister maa have overhørt, at jeg udtrykkeligt bemærkede, at Rigsdagen meget godt kunde stille sine Ændringer til en sliq Overenskomst og vedtage dem akkurat, ligesom man gør mellem de faglige Organisationer og private Arbejdsgivere, hvor hver Part som Regel faar Overenskomster til endelig Vedtagelse eller Forkastelse eller til at stille Ændringer til.

Men dette, at man efter en Forhandling med Organisationerne kom til Rigsdagen og sagde: Her er en Overenskomst, som skal tages akkurat, som den er, stillede den højtærede Finansminister op som en Modsætning til det Forslag, vi have liggende her paa vort Bord. Maa jeg da spørge: Kunne vi da lave dette Forslag om fra Ende til anden? Nej, det er vistnok netop et Forslag, vi i allerhøjeste

Grad ere nødsagede til at tage væsentligt, som det er. Fra alle Sider har det jo lydt i disse Dage, at vi skulde holde os indenfor den her angivne finansielle Ramme, de økonomiske Rammer maatte ikke udvides. Men hvorledes skulde vi saa bære os ad med at forhøje paa enkelte Punkter, naar vi skulde holde os indenfor de økonomiske Rammer? Der har f. Eks. lydt Røster, saaledes fra det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), det ærede Medlem for Søndervinge (Rasmus Hansen) og flere andre ærede Medlemmer for, at Lokomotivfolkene stode i for lave Lønningsklasser, og at det var et særlig anstrengende og farefuldt Arbejde, de udførte, som beretigede dem til at komme noget højere op. Hvis vi nu skulde følge disse Raad, som der maaske kunde være al Anledning til, skulde vi gøre det ved at sætte dem op i højere Lønningsklasser, men da vi ikke maa komme ud over de i Lovforslaget satte økonomiske Rammer, ere vi nødte til at tage nogle fra de højere Lønningsklasser og sætte dem ned i lavere. Men de vedkommende ville selvfølgelig protestere og ville altid have gode Grunde for at blive staaende netop i den Klasse, de tilfældigvis ere komne op i, og saagad jeg nok set det ærede Medlem, som vilde forsvare at sætte disse Funktionærer, der een Gang vare komne op i en højere Lønningsklasse, ned i en lavere til Fordel for nogle andre, som man maaske mente vare komne i en for lav Lønningsklasse. Men havde man derimod underhandlet med Organisationerne og sagt til dem: De og de økonomiske Rammer maa I holde eder indenfor, saa vare de rent saglige Argumenter komne til deres Ret. Hver Repræsentant havde naturligvis kæmpet for sin Branche, det er ganske givet, men disse Repræsentanter kunde da være blevne holdte i Skak af de tilsvarende sagkyndige i andre Brancher, og naar man endelig var kommen til Enighed indenfor et saadant kombineret Udvalg, bestaaende baade af Repræsentanter for Regeringen og Repræsentanter for Organisationerne, saa havde man haft en eller flere Repræsentanter i alle Brancher til at forsvare denne Overenskomst ude blandt Tjenestemændene som den eneste mulige Overenskomst i Øjeblikket. Men som Forslaget nu er fremkommet, kan enhver Organisationsmand vaske sine Hænder i Uskyldighed og sige: Det var Regeringen, eller det var Rigsdagen, eller det var maaske Folketingets Udvalg, der vilde dette; vi have intet med det Forslag at gøre, vi ere af-